

λεσμα βεβαίως μυωπίας. Όχι, ἀποτέλεσμα μετεωριζομένης ρινός. Ποῦ ; .. Εἰς τὰ παράθυρα τῆς σειρήνος. Αὕτη καθήται ἐκεῖ φιλομειδῆς καὶ πολυθέλητος χαιρετᾷ αὐτὸν ἐπιχαρίτως, πλὴν νεύει αὐτῷ ὅτι ἡ μήτηρ εἶναι εἰς τὸν οἶκον καὶ ὅτι ἀλλοίμονον ἔάν ἐννῶθῳσι τὰ ἐλέμματα τοῦ ! .. Πράγματι ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων φαίνεται σκιά τις, πλὴν ἡ κατατομή τῆς σκιάς ἐκείνης μοι ἀποκαλύπτει τὴν στολὴν ὑπαξιώματι τοῦ ἱππικοῦ. Ἰσως εἶναι ἀδελφός τις. .. Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν ! Οἴμοι ! .. Ὅποια ἀπαισία ὄψις παρίσταται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας ! Ὡχρὰ καὶ ἀτημέλητος παρῳδία τοῦ Ἰακώβου Ὅρις πῦρ τρέχει ; .. Πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἄς φύγωμεν ! .. Μὴ ἀμφιβάλλετε ὅμως φθάσας εἰς τὴν ἀκτὴν, θὰ ἐπιστρέψῃ ἡ λίαν προκεχωρημένη ἐποχὴ δὲν ἐπιτρέπει ψυχρὸν λουτρόν ! .. Ἀλλὰ τί τῷ συνέβη ; Καὶ πάλιν τὰ συνήθη. Δὲν εἶναι ἡ εἰκοσαετής κοί εἶναι ἤδη γέροντος Προεδρόθῃ, καὶ δὲν μελετᾷ ἡ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὸν τάφον. Μελετᾷ δὲ πάντοτε χωρὶς νὰ ἀποφασίσῃ. Κρίμα ! .. Ὅα εἶχομεν ἓνα ἐλάκα ὀλιγώτερον καὶ ἓνα προταγωνιστὴν περισσότερον. Δυστυχεῖ Ἰάκωβε ἐν γελοιογραφίᾳ ! .. Ἠθέλησε νὰ κενώσῃ τὸ κύπελλον τοῦ ἔρωτος μετὰ μεγίστης ἀπληστίας, δὲν ἐστάθμισε τὰς δυνάμεις τοῦ οὔτε τὴν ἰσχύϊν τοῦ ποτοῦ καὶ ἐβαλχεύθη. Δέγω ἐβαλχεύθη καὶ οὐχὶ ἐμέθυσεν· ἀλλοίμονον ἔάν με ἤκουεν ! .. Ἡ λέξις αὕτη θὰ τῷ ἐφαίνετο λίαν πεζὴ καὶ χαμαίζηλος, ὅρις σχεδὸν πρὸς τὴν μετάρσιον αὐτοῦ ὁδὸν. Ὄταν ἡ μέθη παρέλθῃ, θέλομεν τὸν εὐρεῖ ὑπάλληλον ἐν γραφεῖ καπνίζοντα καλὸν σίγαρον· ἐπιμελῇ δὲ κατὰ τὴν κόμην χωριζομένην ἐν μέσῳ τῆς κεφαλῆς καὶ μυροβολουμένην ὑπὸ πνεύματος κινναμώμου. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐπὶ παντὸς προσώπου δύνασθε ν' ἀναγνώσῃτε τὴν ἐπιρροὴν τοῦ τυφλοῦ παιδός, ὃν ἡ μακαρίτις Ἀρκαδία ἐξύμνησεν, ἐσχολίασεν

καὶ οἶονεῖ διεστάλαξε, διὰ τοῦ ἰδανικοῦ σταλακτῆρος τῆς ψυχολογικῆς διερευνησέωθ. Ὄταν λοιπὸν ὀφείλητε νὰ διαπραγματευθῇτε μετ' ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἐρευνᾶτε πάντοτε ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἢ αὐτῆς τὸ βαρόμετρον τοῦ ἔρωτος· ἐάν τὸ βαρόμετρον ἀγγέλλῃ καλὸν, καιρὸν προχωρήσατε καὶ θαρρεῖτε ἐπὶ τὴν αἰσίαν ἐκβασιν τῶν διαπραγματεύσεών σας· ἀλλ' ἐάν τὸ βαρόμετρον ἐμφαίνῃ θύελλαν, ἀλλάξατε δρόμον, διότι κινδυνεύετε νὰ χάσητε ἀνωφελῶς τοὺς λόγους σας.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Γ. Ι. Τ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΙΛΛΗΣ

ἦν αὕτη ἡ ἰδία ἀφηγείται.

Εἶμαι σχεδὸν πεντηκοντούτις, νέα δηλ. ἀκόμη, ὡς θὰ ἔλεγεν ἡ κυρία Ρ, * * * πλὴν ἴδον ἄστεα καὶ γόον ἔγγων, κατὰ τὸν θάνατον Ραψῶδον διήλθον ἀπὸ τὰς χεῖρας πολλῶν καὶ ὑπνέησα διαφόρους κυρίους ! .. Διέπρεψα ἐν τῇ ἀνωτάτῃ τάξει τῆς κοινωνίας, καὶ συχνάκις κατέπεσον εἰς τὴν κατωτάτην. Ὅτε μὲν ὑπερήφανος, καθὼ ἐμπεριέχουσα ἐξαίρετον οἶνον, ὅτε δὲ ταπεινουμένη καθὼ μὴ ἐμπερικλείουσα ἡ μέτριον στεμφυλίτην, ἐδοκίμασα πάσας τῆς τύχης τὰς περιπετειάς, καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, ἥτις, ἐλπίζω, θέλει τέρψει τὰς ἐρατεινὰς ἀναγνώστριάς τοῦ Ζαχυρθίου Ἀρθῶρος καὶ χρησιμεύσει συνάμα ὡς μάθημα εἰς τὰς ἀδελφάς μου.

Ἐξελθοῦσα τῶν χειρῶν τοῦ πατρός μου, ἐπωλήθην εἰς τινα μεταπράτην, ὅστις μ' ἔθηκεν ἐντὸς ἀγύρων καὶ μὲ ἔστειλεν εἰς μεγάλην τινα πόλιν ὅπου εἰσῆλθον παρὰ τινι οἰνεμπόρῳ πληρώσαντί με ποτοῦ τινος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένου.

Ἡμεθα πλείσται κατὰ τὸν ἀριθμὸν, περιέχουσαι μὲν τὸ αὐτὸ ποτὸν, πλὴν διὰ διαφορῶν σεσημασμένοι σφραγίδων. Ἡ ἰδική μου σφραγίς π. χ. ἦτο χρώματος πρασίνου, χάριν δὲ τούτου προὔτιμήθην ἔν τινι γάμῳ τελεσθέντι παρὰ τῷ κυρίῳ μου. Ἐκεῖ παρέστην ἄφρωνος μάρτυς θορυβώδους εὐωχίας, ἐκεῖ ἤκουσα γέλωτας καὶ καγχασμούς, πλὴν ταχέως ἐκενώθην· τότε ὁ κρατὼν με εἰσόφυλξ μὲ ἔριψε περιφρονητικῶς εἰς τοὺς πόδας του, ἀποτίσασαν οὕτω διὰ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἀπωθήσεως τὴν εἰς τὸν κόσμον εἰσοδὸν μου. Πληρωθεῖσα ἐκ τοῦ ἰδίου οἴνου, πλὴν δι' ἑτέρας σφραγίδος σεσημασμένη, ἐπωλήθην πρὸς τινα κόρην, ἧς ὁ πατήρ ἡσθένει.

Ἦτο πτωχὸς τις ἐργάτης, ὅστις σπανίως ἠδύνατο νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Ἐτηκόμην ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ θάθει ἀρχαίου τινὸς ἐρμαρίου, ποθοῦσα τὸ ὑπόγειον τοῦ πρώτου κυρίου μου. Τέλος ἐκενώθην, ἀλλ' ὁ πτωχὸς ἀσθενὴς ἠπόρει χρημάτων ὅπως ἐκ νέου μὲ γέμισῃ· ἀπεβίωσεν!

Ἐπωλήθην οὖν τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς τοῦ θανόντος ἐπίπλοις ὑπὸ τινος φυλάργυρου πιστωτοῦ. Ἀγορασθεῖσαν τότε ὑπὸ μεθύσου ὁδοθεράποντος, ὁ κύριός μου μὲ ἐπλήρου καθ' ἐκάστην δευτερίου οἴνου, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ἄδων μὲ ἐκένου. Ἡ εὐφρόνυος αὕτη ζωὴ διήρκεσεν ὀλίγον. Περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν ἀνθρώπου πλουσίου καὶ οἰνογνώστου, ἐδέχθην δὲ εἰς τὸν κόλπον μου κρασίον θαυμασίον τῆς Κύπρου. Ἐκόμπαζον πράγματι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τιμῇ!... Φεῦ! προσφιλεῖς ἀδελφαί μου, ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης! Ὁ κύριός μου ἤρχετο συχνάκις ἵνα μὲ

παρτηρῇ, πλὴν οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ μὲ παρουσιάσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης του, διότι ὁ οἶνος τὸν ὁποῖον ἐμπεριείχον, ἦτο λίαν πολῦτιμος, καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κοινὴν κατανάλωσιν!... Διῆλθον εἰκοσιν ἔτη τοῦ βίου μου ἐν τῷ ὀδυνηρῷ ἐκείνῳ ὑπογείῳ, καταρρωμένη τὸν οἶνον τῆς Κύπρου, ὅστις μ' ἐνέπλησε μὲν ὑπερφανείας, μὲ κατεδίκασε δὲ εἰς τὸ σκότος.

Ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν ἐπίσης τὸν νέον κύριόν μου. Τὴν ἐπαύριον ὁ κληρονόμος αὐτοῦ ἔσπευσε νὰ μὲ παρουσιάσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης του, καὶ ἔπει προγευμακτίζων μετὰ τῶν φίλων του, οἱ δὲ θεοὶ τοῦ ἐπὶ εἰκοσαεῖξιν ἐσεβάσθη. Τῇ ἀληθείᾳ ἔτυχον σπανίων φιλοφρονησεων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μὲ ἐκολάκυσεν ὥς ἄλλοτε, καὶ ὀλίγον ἐλυπήθην ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ εὐγενοῦς κονιορτοῦ ὅστις ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη μὲ ἐκάλυψεν. Ἀμέσως κατόπιν μεταβάσιν παρὰ τινι λιμναδοποιῷ, οὗτος ἐτόλμησε νὰ μὲ πληρώσῃ ζύθου!... Τὸ ὁμολογῶ· βαρέως ἠσθάνθην τὴν ὕβριν ταύτην· ἤμην λίαν ὑψηλόφρων, καὶ ἵνα ἐκδικηθῶ, ἐτίναξα ἀπ' ἐμοῦ τὸ πῶμά μου. Τί συνέβη; Μὲ ἐγέμισαν μηλίτου!... Τότε πλέον ἐκρατήθην φοδουμένη νέαν προσβολήν.

Ἀγορασθεῖσα ἐσπέραν τινα ὑπὸ τινος ἀνθοπωλίδος, ἧτις προσέφερε δειλινὸν εἰς τὸν φίλον της, ἐνόησα ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ περιφρονῇ καὶ τὰ ἀπλούστερα ποτά. Μὲ ἐθώπευσαν, μὲ περιποιήθησαν, μὲ ἐκαμάρωσαν. Κατισκεύαζον τηγανίτας, τὰς ὁποίας τρώγοντες, ἔπινον τὸ ἐμπεριεχόμενόν μου. Ἡ μικρὰ ἀθωπῶλις ἦτο τοσοῦτον χαρίεσσα, τοσοῦτον εὐθυμος, τοσοῦτον τρυφερά, ὅδ' ἐραστὴς αὐτῆς τοσοῦτον ζωηρὸς, τοσοῦτον περιπαθὴς, ὥστε ὁ μηλίτης μου τοῖς ἐφάνη ἀμβροσία. Θελκτικὴ ἐσπέρα, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐθαύμασα τὴν εἰκόνα τῆς εὐδαιμονίας, ποσάκις περίλυπος σὲ ἐνεθυμήθην!...

Περὶελθοῦσα κατόπιν εἰς χεῖρας πλου-

οίου τινός τραπέζιτου, ἐμπεριείχον ἱ-
ξαίρετον θηραϊκὸν οἶνον. Συχνάκις κε-
νωθεὶς, ἵνα καὶ πάλιν πληρωθῶ, διέ-
πρεπον ἐπὶ τινος τραπέζης μεγαλο-
πρεπῶς ἐστρωμένης. Τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ
ἀπέπνευε τὴν κομψότητα καὶ τὸ με-
γαλεῖον... πλὴν καὶ πάλιν ἐπόθητα τὴν
φριδρότητα τοῦ μικροῦ δειπνου.

Μετ' ὀλίγον ἡ τύχη μ' ἔρριψεν
εἰς τὴν κατοικίαν παίκτου τινός· ὁποῖα
ὀσεὶς λυπηρὰ!... Ἐμπεριείχον ἐνί-
οτε οἶνον, ἀλλ' ἔτι συνεχέστερον ὕ-
δωρ, τὸ μόνον ποτὸν τῶν τέκνων τοῦ υἱ-
τω ἐπιδιώκοντος τὸν πλοῦτον κυρίου μου.
Τέλος ἐγκατέλειψα τὴν οἰκίαν ταύτην
ὅπως εἰσέλθω παρὰ τινι γραίᾳ θηρωρῶ.
αὕτη δὲ μ' ἐγέμισεν οἶνοπνεύματος καὶ συ-
νεχῶς μ' ἐπεσκέπτετο μετὰ τῶν γει-
τονισσῶν της. Ἐκεῖ ἤμην λίαν εὐτυχής.
Τὰ περὶ ἐμὲ φληναφήματα ἐραίδρουν
τὴν ζωὴν μου, ὅτε ἐσπέραν τινὰ καθ'
ἣν ἔπιε καὶ ἐφλυάρησε περισσότερον
τοῦ συνήθους, ἡ κυρία μου, ἐπαναφέ-
ρουσά με εἰς τὸ ἐρμάριον, με ὥησε
βιαίως πρὸς ἔπιπλόν τι... Ἐρραγι-
σθην!... Αὕτη ἐστὶ πληγὴ, ἀπὸ τῆς
ὁποίας οὐδέποτε θεραπευόμεθα, ὡς γι-
νώσκετε... ἀδελφαί μου· οὐχ ἦτον
οἱ νέοι μου κύριοι σκεφθέντες ὅτι ἡ-
δυνάμην κατὰ τι ἀκόμη νὰ χρησιμεύ-
σω, μ' ἐγέμισαν πετρελαίου προωρι-
σμένου νὰ φωτίξῃ τὰς ἀθουρίας καὶ
φιλικὰς συνεδριάσεις τῆς Συντάξεως
τοῦ Ζακυνθίου Ἀρθῶρος.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀναμένω τὸ
τέλος τοῦ πολυταράχου σταδίου μου.
Εἶθε σεῖς, ἀδελφαί μου, νὰ μὴ υποστή-
τε ὅτι ἐγὼ ὑπέστην· εἶθε νὰ μὴ οἶ-
θαμθῇ ποτὲ ἡ λαμπριότης τῆς δόξης!
Τὸ κατ' ἐμὲ, θὰ ἐνθυμῶμαι πάντοτε
ὅτι αἱ εὐτυχέστεραι τῆς ζωῆς μου
στιγμαὶ ὑπῆρξαν μόνον ἐκεῖναι, κατὰ
τὰς ὁποίας ἐμπεριείχον μηλίτην ἢ
λάκυρον.

Ο ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

ΤΟΥ ΥΜΕΝΑΙΟΥ.

Ὁ χάρτης οὗτος εἰκονίζει δι' ὀλί-
γων γραμμῶν τὴν εὐρυτάτην ἐκείνην
χώραν τὴν πρὸ πολλοῦ διεγείρουσαν
πλείστον περιηγητῶν τὴν πολυπραγμο-
σύνην, καὶ ἥτις παρέσχε θέμα πλεί-
στον παρατηρήσεων. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ
δημοσιεύσαντες αὐτὸν διαβεβαιοῦσιν ὅτι
τὸν ἐχάραξαν μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβεί-
ας, ἡμεῖς παρατίθεμεν ἐνταῦθα τὴν περι-
γραφὴν αὐτοῦ οἷα διεκοινώθη ἡμῖν πρὸς
χρῆσιν τῶν ἀναγνωστῶν ἐκείνων τοῦ
Ζακυνθίου Ἀρθῶρος, οἵτινες ποθοῦσι
νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐκδρομὴν τινὰ εἰς
τὴν τρισμάκαιραν ἐκείνην χώραν.

Τὸ βασίλειον τοῦ Ὑμεναίου κεῖται
εἰς εἴκοσι μοιρῶν μῆκος καὶ δεκαεννέα
πλάτος, ὥστε τὸ κλίμα του, ἢ μᾶλ-
λον ἐκεῖνο τῶν γονιμωτέρων ἐπαρχιῶν
του, ἐστὶν ἡ διακεκαυμένη ζώνη. Καὶ
μακρόθεν μὲν θεωρουμένη, ἔλκει πολὺ
τὸν προσπλέοντα ἢ ἀποψις τῆς χῶ-
ρας ταύτης, πλὴν βυθιμαίως ἀποβάλλ-
ει τὰς χάριτας αὐτῆς ἐφ' ὅσον εἰς
αὐτὴν χωροῦμεν. Ἡ πρώτη ἀκτὴ, εἰς
ἣν προσορμίζομεθα, ὀνομάζεται ὁ λιμὴν
τοῦ πόθου, ὅθεν μεταβαίνει τις ταχέ-
ως εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ κόρου. Εἶ-
ναι πολὺ δύσκολον νὰ ὑπερβῇ τις τὸ
εἰρημένον ἀκρωτήριον, καὶ ὁ ἐπιχειρῶν
τοῦτο συχνάκις συντρίβεται εἰς τὸν
σκόπελον τῆς ἀποστροφῆς. Ἀποφυγὼν
τὸν κίνδυνον τοῦτον διαπλέει τις ἐν
πληρεστάτῃ νηνεμίᾳ μέχρι τοῦ ὄρου
τῶν ἀμοιβαίων τύπων. Ἐνταῦθα ἡ
πεδιάς παρίσταισι θέαμα ὀλίγον ἐλκυ-
στικόν. Πρὶν ἢ ἐλλίμενισθῇ τις εἰς τὸν
ὄρμον τοῦτον, οὐχὶ σπανίως σαλεύεται
ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζηλοτυπίας ἢ
ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῆς δυσθυμίας. Οἱ
πλείστοι τῶν διαπλεόντων ἐπιθυμοῦσι
ν' ἀνέλθωσιν ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου
ὄρμου εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ἀλλὰ
τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἀφι-